

Arrest

nr. 177 355 van 4 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DONCK loco advocaat T. HALSBERGHE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Soedanees staatsburger te zijn van Kawahla origine geboren in Jammalab, in de provincie Witte Nijl. U woonde daar tot u in 2009 ging studeren in Khartoem. Ook tijdens uw studies keerde u bijna maandelijks terug naar huis. Uw ouders en uw broer en zus wonen nog steeds in Jammalab. In 2007 bent u gehuwd met (A.T.), Rua (I.). Jullie huwden officieel maar worden nog niet als gehuwd beschouwd aangezien er nog geen huwelijksfeest plaatsvond. U studeerde twee jaar boekhouden aan de universiteit maar diende uw studies stop te zetten vanwege uw problemen. In Khartoem huurde u samen met een twintigtal andere studenten een huis in de wijk Rumellah.

Op 15 maart 2011 vond er in uw wijk een manifestatie plaats die hardhandig door de politie werd uiteengeslagen. U nam niet deel aan deze manifestatie maar toen u de dag van de manifestatie 's

avonds thuis kwam van de universiteit vielen gemaskerde mannen uw woning binnen en arresteerden u samen met twee andere huisgenoten. U werd naar een onbekend plaats gebracht waar u werd ondervraagd en geslagen. U werd ervan beschuldigd deel te hebben genomen aan deze manifestatie. U verbleef er vijf dagen opgesloten. Na vijf dagen werd u met de auto weggebracht en onderweg uit de auto gegooid. Na uw vrijlating ging u een tiental dagen terug naar uw dorp Jammalab. U vertelde uw familie niet wat er gebeurd was en keerde daarna terug naar Khartoem om uw studies verder te zetten. Eind april werd u bij het verlaten van de universiteit in een auto gesleurd. U werd opnieuw geslagen omdat zij u ervan verdenken deel te hebben genomen aan de manifestatie en te revolteren tegen het regime. U bleef vier dagen alleen opgesloten op een onbekende plaats. Ze lieten u opnieuw vrij maar waarschuwden u dat u opnieuw zou gearresteerd worden als u weer tegen het regime handelde. Zij zouden u nauwlettend in het oog houden. U werd zodanig geslagen dat u het bewustzijn verloor en toen u ontwaakte bevond u zich in uw wijk. In mei kreeg u telefoon van uw huisgenoot dat u niet naar huis kon komen omdat het huis doorzocht werd. U besloot daarop niet meer naar huis terug te keren. U contacteerde een vriend in Omdurman en ging naar hem. U vertelde hem alles en wanneer hij zei dat u geen toekomst meer had in Soedan omdat zij u niet met rust zouden laten besloot u het land te verlaten. Deze vriend contacteerde een smokkelaar die u op 25 mei 2011 kwam oppikken en met wie u door de woestijn naar Libië reisde. U vestigde zich in Benghazi, waar u tot juli 2014 verbleef. U kreeg problemen met jongerenbendes en vertrok naar Zuwara, nog steeds in Libië. Onderweg, in Misratah, werd u tegengehouden en een dag vastgehouden. Aangekomen in Zuwara zocht u een smokkelaar die u naar Europa kon brengen. U vond iemand die u op een bootje naar Italië kon helpen. Op zee werd uw boot onderschept door de kustwacht en u werd in een kamp ondergebracht. Samen met een aantal andere Arabieren besloot u naar België te reizen. U kwam op 05 augustus 2014 in België aan en de volgende dag heeft u asiel aangevraagd.

Op 9 februari 2015 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RvV) bevestigd op 28 augustus 2015. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 2 oktober 2015 diende u een tweede asielaanvraag in bij DVZ. Als nieuwe elementen haalde u aan dat u in Soedan een relatie had met een man en een buitenechtelijke relatie had met een getrouwde vrouw. Het CGVS nam dan een beslissing tot inoverwegingname op 18 maart 2016.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ondanks het feit dat het CGVS rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze uw seksuele geaardheid te bewijzen, mag het CGVS wel van een asielzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel of biseksueel verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn belevingen zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Het CGVS mag met andere woorden van een asielzoeker die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn homoseksualiteit of biseksualiteit een omstandig, gedetailleerd en spontaan relaas verwachten.

Toen u tijdens uw gehoor op het CGVS gevraagd werd waarom u asiel aanvroeg, haalde u aan dat u een getrouwde vrouw zwanger had gemaakt en dat men daarom naar u op zoek is en dat uw familie geen contact meer met u heeft omdat u "geen religie" hebt. Gevraagd of dat uw enige problemen waren die u had in Soedan, haalde u opnieuw aan dat u in Soedan zou gezocht worden omdat u in Soedan zou opgeroepen hebben tot protesten en voegde u eraan toe dat u het daarover had in uw vorig interview (zie gehoorverslag CGVS p.4). Dat u in Soedan problemen zou gekend hebben omwille van de protesten die er plaatsvonden werd niet geloofwaardig bevonden door het CGVS en de beslissing van het CGVS werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zoals hierboven al beschreven). U diende tegen de beslissing van de RvV geen beroep in. De beoordeling over deze feiten staat dus vast. Dat u blijft volharden in de motieven van uw eerste asielaanvraag ondergraaft dan ook uw algemene geloofwaardigheid.

Er werd u dan, tijdens uw gehoor op het CGVS, gevraagd of u nog andere problemen had in Soedan, die een reden zijn voor uw asielaanvraag waarop u zei dat dit de redenen waren waarom u Soedan verliet. U moest er dan zelf op gewezen worden dat u, in het kader van uw tweede asielaanvraag, het bij DVZ had over een relatie met een man in Soedan, waarop u dit bevestigde. Gevraagd waarom u dat niet vermeldde toen er u gevraagd werd naar de redenen voor uw asielaanvraag zei u dan dat uw relatie met die man geen openlijke relatie was, een geheim en dat het de reden niet was waarom u Soedan verliet. U voegde eraan toe dat, moest het uitkomen dat u een relatie had met een man in Soedan, dat u dan zou gestenigd worden (zie gehoorverslag CGVS p.5).

U verklaarde tijdens uw gehoor op het CGVS eerst homoseksueel te zijn en daarna biseksueel (zie gehoorverslag CGVS p.10). Het is opmerkelijk te noemen dat u, toen er u gevraagd werd waarom u asiel aanvraagt in België, niet aanhaalde dat u niet naar Soedan zou kunnen terugkeren omwille van uw seksuele geaardheid. Los van het feit of deze relatie gekend is of niet, zou er toch mogen verwacht worden dat u uw biseksualiteit zou aanhalen als reden waarom u niet naar Soedan terug kan, omdat u daar niet openlijk als biseksueel zou kunnen leven en er het gevaar bestaat dat uw relatie daar ontdekt zal worden, iets wat u zelf aanhaalt pas nadat er u uitdrukkelijk naar uw relatie met een man gevraagd werd.

*U verklaarde bij DVZ dat u tijdens uw eerste asielpcedure uw volledige verhaal niet kon vertellen omdat uw eerste gehoor op het CGVS door een vrouwelijke tolk en ambtenaar werd afgenomen en u zich bij hen niet op uw gemak voelde om hen gevoelige zaken te vertellen (zie verklaring meervoudige aanvraag DVZ). Tijdens uw gehoor op het CGVS zei u daarover dat u niet vertelde over uw relatie met Watheq omdat u een vrouw zag en bang en beschaamd werd, wat u dwong om er niet over te vertellen en dat dit gedeeltelijk komt door de maatschappij waarin u woonde (zie gehoorverslag CGVS p.8). U werd er toen op gewezen dat u tijdens uw eerste gehoor bij DVZ, in het kader van uw eerste asielaanvraag, gevraagd werd of u, voor uw gehoor op het CGVS, bij voorkeur in het bijzijn van een vrouwelijke of mannelijke medewerker en tolk gehoord wenste te worden waarop u daar gezegd had dat u geen voorkeur had (zie eerste asielaanvraag, verklaringen DVZ, vragenlijst DVZ vraag 7). Er werd u dan gevraagd waarom u toen niet gezegd hebt dat u een mannelijke medewerker en tolk wilde waarop u zei dat u niet denkt dat ze u die vraag gesteld hebben. U zei daarna dat u zich die vraag niet kon herinneren en wanneer u het verslag van uw eerste aanvraag getoond werd zegt u opnieuw dat u zich dat niet herinnert. Toen u gevraagd werd uit te leggen hoe het komt dat u daar aangaf geen voorkeur te hebben om daarna te zeggen dat u zich niet kon uitdrukken in het bijzijn van twee vrouwen zei u dat u **soms een antwoord geeft zonder te beseffen wat u zegt en dat u misschien aan iets anders dacht** (zie gehoorverslag CGVS p.9).*

Het is niet aannemelijk dat u uit Soedan gevlucht bent en internationale bescherming in België aanvraagt omdat u een relatie met een man en een buitenechtelijke relatie met een getrouwde vrouw had en dan bij het aanvragen van uw asielaanvraag bij DVZ niet zegt dat u liever een mannelijke medewerker en tolk wil, hoewel die vraag u uitdrukkelijk gesteld werd, om dan te wachten tot na een negatieve beslissing in beroep door de RvV om dan te zeggen dat u uw verhaal bij het CGVS niet kon vertellen omdat u zich niet kon uitdrukken in het bijzijn van twee vrouwen.

Uw uitleg voor dit gegeven, namelijk dat u soms een antwoord geeft zonder te beseffen wat u zegt en dat u misschien aan iets anders dacht is niet serieus en ondergraaft op ernstige wijze uw verklaringen over het hebben van een vrees voor vervolging in Soedan omwille van het hebben van een buitenechtelijke relatie met een vrouw en het hebben van een relatie met een man.

Van een kandidaat-vluchteling die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit vanaf het begin. Dat u dit niet zou kunnen doen hebben omdat u zich in het bijzijn van twee vrouwen bevond terwijl u op voorhand aangaf geen voorkeur te hebben tussen vrouwelijke en mannelijke medewerkers is niet geloofwaardig.

U verklaarde ook niet naar de rechtbank gegaan te zijn toen uw beroep behandeld werd want uw advocaat zou u gebeld hebben op de dag dat uw beroep behandeld werd maar men zou u in uw opvangcentrum dan gezegd hebben dat uw advocaat gezegd zou hebben dat het de volgende dag was. U zou de medewerkster van uw opvangcentrum dan gevraagd hebben om de advocaat te bellen maar dat bleek niet mogelijk waarna de medewerkster u zei dat ze uw advocaat de volgende dag een email ging sturen. Toen u de volgende dag naar Brussel ging kreeg u daar te horen dat uw zaak de dag ervoor was voorgekomen (zie gehoorverslag CGVS p.9). Toen er u gevraagd werd waarom u na uw eerste gehoor op het CGVS niet liet weten dat u zich daar niet vrij had kunnen uitdrukken zei u dat het niet mogelijk is om naar het commissariaat te komen omdat men daar niet binnen zou mogen zonder afspraak en u verklaarde dat u het aan uw advocaat gezegd zou hebben die u zou gezegd hebben dat hij dit ging zeggen tijdens het beroep (zie gehoorverslag CGVS p.9). U verklaarde daarna ook dat uw advocaat ging laten weten aan het CGVS dat u zich niet vrij had kunnen uitdrukken in het bijzijn van twee vrouwen (zie gehoorverslag CGVS p.10).

Het feit dat u na uw eerste gehoor op het CGVS op geen enkel moment aan het CGVS liet weten dat u zich niet vrij had kunnen uitdrukken in het bijzijn van twee vrouwen tijdens uw gehoor of en het feit dat u, noch tijdens het indienen van uw beroep bij de RvV, noch tijdens de behandeling van dit beroep aangaf dat u zich tijdens uw eerste gehoor op het CGVS niet vrij had kunnen uitdrukken is dus volgens u enkel te wijten aan het feit dat uw advocaat u zou gezegd hebben dit te doen maar dan niet deed. Deze uitleg

voor het gegeven dat u hier pas gewag van maakte nadat uw beroep tegen de negatieve beslissing van het CGVS verworpen werd kan allerm minst overtuigen. Dat u zelf niet aanwezig was tijdens het behandelen van uw beroep omdat een medewerkster in uw centrum u daar verkeerdelijk zou verzekerd hebben dat uw advocaat hen zei dat het de volgende dag plaatsvond terwijl hij eerder tegen u gezegd zou hebben dat het diezelfde dag nog plaatsvond kan evenmin overtuigen. Zoals hierboven al aangehaald mag van een persoon die internationale bescherming aanvraagt in België verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest. U zou hiertoe verhinderd geweest zijn omdat uw eerste gehoor op het CGVS in het bijzijn van twee vrouwen plaatsvond maar zegt hier dan helemaal niets over na uw gehoor en u schuift daarvoor de verantwoordelijkheid volledig af op uw advocaat aan wie u dat zou laten hebben weten. Voor het feit dat u de zitting waarin uw beroep behandeld werd gemist hebt schuift u dan weer de verantwoordelijkheid af op een medewerkster van uw centrum die u verkeerde informatie over de datum van de zitting zou gegeven hebben. Hierover kan ook opgemerkt worden dat er bij het indienen van uw beroep tegen de negatieve beslissing van het CGVS meer dan een pagina aanvullingen en correcties op uw feitenrelaas toegevoegd werd aan het verzoekschrift (zie verzoekschrift in het administratief dossier). Dat er daar op geen enkel moment gewaag gemaakt wordt van het feit dat u niet uw hele verhaal kon doen in het bijzijn van twee vrouwen maar bijvoorbeeld wel wordt aangehaald dat uw verklaringen mogelijks onnauwkeurigheden zouden bevatten omdat er sprake was van een dubbele vertaling omdat de tolk Franstalig was ondergraaft verder uw verklaringen dat u zou laten weten hebben aan uw advocaat dat u zich tijdens uw gehoor niet vrij kon uitdrukken door de aanwezigheid van twee vrouwen.

U verklaarde biseksueel te zijn en seksuele relaties gehad te hebben met Watheq (zie gehoorverslag CGVS p.10). U verklaarde ook geen andere mannelijke partners gehad te hebben buiten Watheq (zie gehoorverslag CGVS p.15). U verklaarde dat u Watheq leerde kennen tijdens een concert in uw dorp en dat jullie relatie daar begon (zie gehoorverslag CGVS p.11).

Gevraagd op welke leeftijd u besepte dat u biseksueel was zei u **dat u dit voor het eerst besepte toen u Watheq ontmoette, in 2005 op het concert. Gevraagd hoe u tot dat besef kwam zei u dat Watheq voor u stond op het concert, jullie elkaar leerden kennen, hij u vroeg om met hem te slapen en u dat dan deed** (zie gehoorverslag CGVS p.16).

Wanneer u dan wat later tijdens uw gehoor op het CGVS gevraagd wordt wanneer u voor het eerst besepte dat u zich aangetrokken voelde tot een andere man zegt u dan dat u het zich niet meer herinnert maar dat u jong was, 13, 14 of 15 jaar (zie gehoorverslag CGVS p.18). Hoewel u dus eerst verklaarde pas te beseffen dat u biseksueel was toen u Watheq ontmoette in 2005 zegt u nu dat u zich op jonge leeftijd al aangetrokken voelde tot andere mannen, dit zijn dus duidelijk tegenstrijdige verklaringen.

Gevraagd tot wie u zich dan aangetrokken voelde toen u jong was blijft u erg vaag in uw antwoord en zegt u dat u zich aangetrokken voelde tot elke man met grote dijen want dat zou u aantrekken om seks te hebben. U kon ook niets vertellen over het eerste moment waarop u besepte dat u aangetrokken werd tot mannen want u herinnert het zich niet meer. Wanneer er u dan gevraagd werd of u zich, voor u Watheq leerde kennen, tot iemand in het bijzonder aangetrokken voelde blijft u opnieuw erg vaag en zegt u dat u “die dingen wilde doen met gelijk welke man maar Watheq kwam op het juiste moment” (zie gehoorverslag CGVS p.18). U verklaarde dan opnieuw dat u, voor u Watheq leerde kennen, zich nooit aangetrokken voelde tot iemand in het bijzonder maar altijd werd aangetrokken tot mannen met grote dijen.

Gevraagd of u eraan getwijfeld hebt of u biseksueel bent zei u dat u nooit twijfelde en u verklaarde ook dat het voor u niet moeilijk was om uw eigen biseksualiteit te aanvaarden (zie gehoorverslag CGVS p.18). Ook toen er u gevraagd werd of u er blij mee was, toen u op jonge leeftijd besepte dat u biseksueel was zei u enkel ja. Toen er u gevraagd werd of, gegeven de Soedanese context waarin homoseksualiteit niet aanvaard wordt, het dan niet moeilijk was om te aanvaarden dat u biseksueel was, was uw antwoord opnieuw erg kort: “moeilijk maar wat kon ik doen? Ik vond mezelf in die situatie”. U verklaarde ook dat u uw eigen biseksuele gevoelens nooit probeerde te negeren want u dacht er niet aan, u vond uzelf gewoon zo (zie gehoorverslag CGVS p.19).

Dat u, gegeven de Soedanese context, nooit zou getwijfeld hebben aan uw gevoelens, dat u verklaarde blij te zijn toen u ontdekte biseksueel te zijn en dat u over het ontdekken en ervaren van uw biseksuele gevoelens enkel kunt zeggen, nadat de PO u tijdens uw gehoor uitdrukkelijk vroeg of het dan niet moeilijk was om dat te aanvaarden gegeven de Soedanese context, dat het moeilijk was maar dat u niets kon doen omdat u zichzelf in die situatie vond is niet aannemelijk.

Zoals hierboven al aangehaald mag het CGVS wel van een asielzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel of biseksueel verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn belevingen zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Dat u, gegeven de situatie in de Soedanese maatschappij waar de sharia wordt toegepast en homoseksualiteit taboe is, enkel vage en erg korte

antwoorden geeft wanneer er u gevraagd wordt naar het moment waarop u besepte dat u biseksueel was en uw beleving hiervan, ondergraaft verder uw verklaringen over uw biseksuele geaardheid.

U verklaarde dat u Watheq leerde kennen op een concert op uw dorp en dat jullie er ongeveer 4 uur, 4 uur en een half in gesprek waren toen hij u vroeg om mee naar zijn huis te gaan (zie gehoorverslag CGVS p.17). U zei dat u hem dan vroeg waarom hij wilde dat u met hem mee naar huis ging en dat Watheq dan gezegd zou hebben "om met me te slapen". Gevraagd wat u dan dacht toen Watheq u dat voorstelde zei u: "ik zei ok". Dezelfde vraag werd u dan opnieuw gesteld en verduidelijkt waarna u zei dat u toen dacht "dat die kerel seks wilde hebben met mij, ik dacht dat het goed was, ik zal ervan genieten" (zie gehoorverslag CGVS p.17). Er werd u dan gezegd door de PO dat u toch iets moest denken wanneer een man die u niet kent in Soedan, waar er zware straffen staan op homoseksualiteit, u vraagt om seks met hem te hebben. U antwoordde toen dat , u wist dat u gedood ging worden als ze het te weten kwamen maar dat u dacht gewoon om met hem mee te gaan als een vriend.

Dat u in de Soedanese context, waar de sharia wetgeving wordt toegepast en homoseksualiteit een absoluut taboe is, enkel zou gedacht hebben "ok, ik ga ervan genieten" wanneer een man die u pas enkele uren kende u vraagt of u met hem mee wil gaan naar huis om er seks te hebben is volstrekt ongeloofwaardig.

U verklaarde over Watheq, uw enige mannelijke partner, ook dat u niet weet wat zijn geboortedatum is en over zijn leeftijd kon u enkel zeggen dat hij een beetje ouders is dan u want in Soedan zou men niet naar de leeftijd vragen. U verklaarde ook niet te weten of Watheq een rijbewijs of een paspoort had (zie gehoorverslag CGVS p.20).

U verklaarde verder dat u aan Watheq nooit gevraagd zou hebben hoe hij zelf het ontdekken van zijn biseksualiteit ervaren had, u vroeg hem ook nooit of het voor hem moeilijk was om biseksueel te zijn en u verklaarde niet te weten of hij al relaties met andere mannen had voorafgaand aan jullie relatie. Er werd u ook gevraagd of u iets kon vertellen over bijzondere gebeurtenissen die tijdens jullie relatie plaatsvonden, herinneringen die u gelukkig of verdrietig maakten waarop u zei dat er veel mooie momenten waren en dat u erover kon spreken tot morgen. Gevraagd naar een concreet voorbeeld van die mooie momenten zei u dat "slapen met hem" daar een voorbeeld van was (zie gehoorverslag CGVS p.21). Gevraagd naar wat jullie gemeenschappelijke activiteiten wanneer jullie samen waren zei u dat jullie met elkaar sliepen en seks hadden met elkaar, gevraagd naar andere dingen die jullie deden kon u niets meer aanhalen dan dat jullie ook samen over straat liepen. Gevraagd naar gemeenschappelijke interesses was uw antwoord "seks" en gevraagd naar de gespreksonderwerpen die jullie hadden zei u dat jullie over seks spraken als jullie alleen waren (zie gehoorverslag CGVS p.22).

Als voorbeeld van mooie momenten in uw relatie met Watheq, jullie gemeenschappelijke interesses en gespreksonderwerpen kunt u dus blijkbaar niets anders aanhalen dan seks. Er moet dan ook vastgesteld worden dat uw verklaringen over de persoon Watheq en jullie relatie allerminst doorleefd overkomen.

Gevraagd of de wet in België homoseksualiteit of biseksualiteit toelaat zei u dat u het niet wist en u verklaarde ook niet te weten welke rechten homoseksuelen en biseksuelen hebben in België (zie gehoorverslag CGVS p.23).

Het feit dat u, na bijna twee jaar in België verbleven te hebben, niet eens weet of homoseksualiteit toegelaten is in België of niet, toont verder aan dat u zelfs de kleine inspanning om daar informatie over in te winnen niet kan opbrengen, wat volledig ongeloofwaardig is voor iemand die in zijn land van herkomst vervolging zou vrezen omwille van zijn seksuele geaardheid.

Omwille van de hierboven aangehaalde argumenten kan er dan ook geen geloof gehecht worden, noch aan uw verklaringen over uw biseksuele geaardheid, noch aan uw verklaringen dat u in Soedan een relatie met een man zou hebben gehad.

Zoals hierboven aangehaald wordt er dus geen geloof gehecht aan het feit dat u een relatie had in Soedan met Watheq. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan het feit dat Watheq u voorgesteld zou hebben aan zijn nicht Nada en dat u van hem haar telefoonnummer gekregen zou hebben waarna jullie relatie zou begonnen zijn, zoals u verklaarde tijdens uw gehoor op het CGVS (zie gehoorverslag CGVS p.11).

Bovendien, zoals hierboven reeds aangehaald is het ook niet aannemelijk dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag bij DVZ verklaarde dat u geen voorkeur had tussen mannelijke en vrouwelijke medewerkers om dan pas na een negatieve beslissing in beroep aan te halen dat u tijdens uw gehoor op het CGVS niet kon vertellen over uw buitenechtelijke relatie met een getrouwde vrouw in Soedan omdat u zich in het bijzijn van twee vrouwen bevond. Over uw verklaarde relatie met de getrouwde vrouw Nada kan ook opgemerkt worden dat u bijzonder vage en verwarrende verklaringen aflegde over het begin van deze relatie, u verklaarde eerst dat jullie relatie begon vanaf de eerste dag dat u haar zag en wanneer dezelfde vraag u opnieuw gesteld wordt zegt u dan dat liefde niet begint op een bepaalde tijd (zie gehoorverslag CGVS p.12). Wanneer u dan gezegd wordt dat de vraag niet over liefde gaat

maar dat er u gevraagd werd wanneer uw relatie met haar begon, antwoordt u zelf met een vraag en vraagt u of de PO het over bellen en brieven heeft. Wanneer u dan gevraagd wordt wanneer u haar voor het eerst kuste, zegt u dan “ nadat onze relatie begon” en gevraagd wanneer dat dan was zegt u dan “ na een tijdje, ik herinner me het niet precies, het begon met brieven en naar elkaar te bellen” en u zei ook dat u zich niet kon herinneren hoeveel tijd er tussen jullie eerste ontmoeting en jullie eerste kus zat.

U verklaarde dat Nada met een andere man trouwde in 2008 die in Saoedi Arabië woonde (zie gehoorverslag CGVS p.13). Haar man trouwde met haar en bleef bij Nada tot zij beviel van hun kind en hij keerde dan terug in 2010 naar Saoedi Arabië (zie gehoorverslag CGVS p.14). U verklaarde ook dat u seks had met Nada in haar huis toen ze al getrouwd was (zie gehoorverslag CGVS p.15). Toen u de vraag gesteld werd wat de man van Nada deed in Saoedi Arabië, zei u dat u het echt niet wist (zie gehoorverslag CGVS p.14).

Dat u zich, gedurende de jaren dat Nada getrouwd was en u bij haar thuis met haar naar bed ging, nooit zou afgevraagd hebben wat haar man eigenlijk deed in Saoedi Arabië waardoor hij niet thuis bij zijn vrouw was, is niet geloofwaardig.

Omwille van de hierboven aangehaalde argumenten kan er dus ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u in Soedan een relatie zou gehad hebben met een getrouwde vrouw.

Bij het indienen van uw tweede asielaanvraag bij DVZ verklaarde u dat u vrijzinnig bent (zie verklaring meervoudige aanvraag, persoonsgegevens in het administratief dossier) en verklaarde u 3-4 keer per jaar telefonisch contact te hebben met uw moeder maar u zei dat u geen goede band hebt met uw familie vanwege het geloof. Uw ouders zijn gelovig en u niet, daarom hebt u geen goede relatie met hen (zie verklaring meervoudige aanvraag, vraag 20). U had nochtans in het kader van uw eerste asielaanvraag zowel bij DVZ als bij het CGVS verklaard dat u moslim bent (zie eerste asielaanvraag, verklaringen DVZ en eerste gehoorverslag CGVS p.5). Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde u dat u geen contact had met uw familie omdat “de nummers die u had allemaal werden afgesloten en u er niet slaagde hen te bereiken” (zie gehoorverslag CGVS eerste asielaanvraag, p.8). Het is opmerkelijk te noemen dat u dan, in het kader van uw tweede asielaanvraag, bij DVZ verklaart dat u 3-4 keer per jaar telefonisch contact hebt met uw moeder maar dat u maar weinig contact met haar hebt omwille van het feit dat u niet gelovig zou zijn.

Toen er u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS gevraagd werd wat er intussen veranderd was, nadat u bij uw eerste aanvraag verklaarde moslim te zijn, zei u dat u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS bang was om te zeggen dat u geen moslim bent omdat de PO en de tolk vrouwen waren. Toen u de tolk zag merkte u dat ze in het Arabisch sprak en besepte u dat er wel eens een grote kans zou zijn dat ze moslim is, waardoor u bang was om te zeggen dat u geen moslim meer bent (zie gehoorverslag CGVS p.6 en p.8).

U zegt dus dat u in het bijzijn van vrouwen blijkbaar zo beschaamd bent dat u zelf niet over uw religie kan spreken. Het feit dat u tijdens uw eerste asielaanvraag nooit vermeldde dat u een relatie met een man had in Soedan, een buitenechtelijke relatie met een vrouw en u zichzelf niet als moslim beschouwt verklaart u dus door te zeggen dat u daar niet over kon vertellen in het bijzijn van twee vrouwen. Het is dan des te opmerkelijker te noemen dat u bij het indienen van uw eerste asielaanvraag bij DVZ aangaf geen voorkeur te hebben wanneer er u gevraagd werd of u bij voorkeur in het bijzijn van een vrouwelijke of mannelijke medewerker en tolk gehoord wenste te worden op het CGVS.

Dat u tegen een persoon die Arabisch spreekt niet zou kunnen zeggen dat u niet langer moslim bent omdat u veronderstelt dat die Arabisch sprekende persoon wel eens moslim zou kunnen zijn kan niet overtuigen. U werd erin het begin van uw gehoor in het kader van uw eerste asielaanvraag op het CGVS ook op gewezen dat de tolk geen invloed heeft op de beslissing, dat de tolk neutraal is en dat de verklaringen die u daar aflegde volledig confidentieel zijn (zie eerste gehoorverslag CGVS p.2). Dat u dan toch niet tegen een Arabisch sprekende persoon zou kunnen zeggen dat u niet langer moslim bent omdat u vermoedt dat die persoon ook moslim zou kunnen zijn kan niet overtuigen als uitleg.

Zoals hierboven al aangehaald mag van een persoon die internationale bescherming aanvraagt in België verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest. Dat u deze elementen niet zou kunnen aanbrengen hebben omdat u van de Arabisch sprekende tolk vermoedde dat zij wel eens moslim zou kunnen zijn hoewel u er toen ook uitdrukkelijk op gewezen werd dat de tolk geen invloed heeft op de beslissing, dat de tolk neutraal is en dat de verklaringen die u daar aflegde volledig confidentieel zijn is niet geloofwaardig.

Er werd u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS ook gevraagd wat het verschil dan was met uw eerste gehoor aangezien er ook tijdens uw tweede gehoor op het CGVS een Arabisch sprekende tolk aanwezig was, net zoals dat het geval was bij DVZ toen u daar uw tweede asielaanvraag indiende. U zei dan dat u nu al langer in België bent en u “ te weten kwam dat als je geen moslim bent, je dat ook

mag zeggen". Niemand had dat letterlijk tegen u gezegd maar "u realiseerde het zich doorheen hoe ze u behandelden en de gesprekken die u had". (zie gehoorverslag CGVS p.5).

U verklaarde verder wel in God te geloven maar niet in de religie te geloven en ook niet in de Koran te geloven. Er werd u dan gevraagd of het feit dat u niet religieus bent en niet in de Koran gelooft iets te maken heeft met de reden waarom u asiel aanvraagt in België. U bevestigde dit en zei dat dit de reden is waarom uw familie u uit het huis zou gestuurde hebben en dat, moest u hierover gesproken hebben met andere mensen, zij u zouden kunnen aangeven bij de rechtbank want de doodstraf staat daarop in Soedan. U verklaarde ook dat het voor u niet mogelijk zou zijn om in Soedan te wonen als niet religieus persoon (zie gehoorverslag CGVS p.6).

Pas nadat u specifiek gevraagd werd tijdens uw gehoor op het CGVS of het feit dat u zichzelf als niet religieus beschouwt iets te maken heeft met het feit dat u asiel aanvraagt in België, bevestigt u dit. Het is dan ook opmerkelijk te noemen dat u dit helemaal niet aanhaalde toen u uw tweede asielaanvraag indiende bij DVZ (zie verklaringen meervoudige aanvraag DVZ).

Omwille van het feit dat u in het kader van uw eerste aanvraag noch bij DVZ, noch op het CGVS, noch in uw beroep bij de RvV aanhaalde dat u niet religieus bent en omwille van het feit dat u bij het indienen van uw tweede asielaanvraag bij DVZ dan wel zegt dat u niet religieus meer bent maar dat dan niet aanhaalt als reden om asiel aan te vragen of als nieuw element aanhaalt in het kader van uw tweede asielaanvraag en dit pas aanhaalt nadat er u, tijdens uw tweede gehoor op het CGVS uitdrukkelijk gevraagd werd of dit een reden voor uw asielaanvraag is, kan er geen geloof gehecht worden aan het feit dat u in Soedan het risico op vervolging zou lopen omdat u zichzelf als niet religieus zou beschouwen.

Er kan dus in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u een oproepingsbrief om zich aan te melden bij de veiligheidsdiensten neer en een herinnering om zich te gaan aanmelden bij de veiligheidsdiensten en een ontvangstbewijs van DHL.

Deze oproepingsbrieven en het ontvangstbewijs van DHL veranderen de hierboven gedane vaststellingen niet, waarin de oorzaken van de door u verklaarde vervolging door de Soedanese autoriteiten als ongeloofwaardig worden beschouwd.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt trouwens dat documentenfraude, ook met name fraude van documenten aangaande arrestaties, voorkomt in Soedan. Bijgevolg zijn dergelijke documenten niet in staat de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt in het onderhavige verzoekschrift meermaals om zijn zaak achter gesloten deuren te behandelen.

2.2. Omdat verzoekers zaak als laatste van de rol in een lege zittingszaal werd behandeld, deed verzoeker afstand van zijn verzoek om de zaak achter gesloten deuren te behandelen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 15 van het KB van 1 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (PR CGVS).

Verzoeker herhaalt dat hij tijdens zijn eerste asielprocedure ingevolge schroom en schaamte niet in de aanwezigheid van een vrouwelijke "protection officer" en een vrouwelijke tolk durfde erkennen dat hij biseksueel was en een relatie had met een man. "VERZOEKER heeft tijdens diens tweede gehoor verklaard dat hij niet de gelegenheid heeft gehad om dit mede te delen aan Uw Raad bij de behandeling van diens beroep tegen de eerste negatieve beslissing van verweerster en dit omdat hij niet tijdig is verwittigd geweest van de zittingsdatum door zijn toenmalige raadsman (bij wie hij het geen gebruikelijk is, een woonplaatskeuze had gedaan) en hij aldus hieromtrent geen weerwerk kon bieden ter zitting.

Verweester wijdt hier in de bestreden beslissing bijna een volledige pagina aan (zie bestreden beslissing p. 2 en 3) en wil dit aldus doen overkomen als een element dat de geloofwaardigheid van VERZOEKER geheel in het gedrag brengt, nu verweester hiermee de brug slaat tussen de eerste en de tweede asielpcedure en tot een algemene ongeloofwaardigheid van het relaas van VERZOEKER besluit.

Niettegenstaande VERZOEKER in diens tweede asielaanvraag verduidelijkt en volhardt dat hij zich in de eerste procedure niet geheel vrij kon uitdrukken wegens redenen voormeld, blijft verweester hier zeer ernstig aan twijfelen.”

Verzoeker legt een schrijven neer van zijn contactpersoon te Aubel. Deze bevestigt op 1 augustus 2016 dat verzoeker door zijn raadsman indertijd niet tijdig werd verwittigd over de dag van de behandeling van zijn zaak. *“VERZOEKER voegt dit stuk omdat hij wil beklemtonen dat hij wel degelijk een waarheidsgetrouw en genuanceerd asielaanvraag heeft afgelegd en dat het overduidelijk is dat verweester weigert zijn asielmotieven au serieux te nemen ondermeer onder verwijzing naar de vermeende ongeloofwaardigheid van zijn motivering waarom hij niet ter gelegenheid van de behandeling van het beroep voor Uw Raad tegen de negatieve beslissing op zijn eerste asielaanvraag, heeft doen gelden dat hij niet vrijuit kon spreken opzichthens de vrouwelijke tolk en PO.*

Het moge dus duidelijk blijken dat ook wat dit betreft VERZOEKER wel degelijk de waarheid spreekt.”

Verzoeker betoogt vervolgens:

“Het feit dat VERZOEKER zich tijdens diens gehoor op 25.04.2016 geconfronteerd heeft geweten met een PO die onvoldoende bereid is gebleken zijn relaas op een volgende ernstige wijze te aanhoren zonder blijk te geven van een zekere vooringenomenheid ten aanzien van de geloofwaardigheid van VERZOEKER, blijkt tevens duidelijk uit de vraagstelling omtrent de homoseksuele contacten van VERZOEKER te SOEDAN en de daadwerkelijke onwil van de PO de door VERZOEKER door toegelichte feitelijkheden te omschrijven en te duiden, meer zelfs te ‘willen’ begrijpen.

VERZOEKER verwijst dienaangaande naar de bladzijden 12/25 en 16/25 van het gehoorverlag van 25.04.2016.

Op pagina 16/25 wordt door de PO meermaals gevraagd aan VERZOEKER om zijn homoseksuele ervaringen te omschrijven en VERZOEKER meermaals aangeeft dat in het homoseksuele contact eerste de ‘mannelijke rol’ aanneemt (‘ik eerst als man en dan hij als man’) om daarna zijn mannelijke sexpartner toe te laten deze rol aan te nemen, dus waarmee hij bedoelt dat hij eerst penetreert om daarna gepentreerd te worden.

De PO herhaalt tot driemaal toe dat hij ‘niet begrijpt’ wat VERZOEKER hiermee bedoelt, zodat VERZOEKER zich ten einde raad tot de tolk went en deze verzoekt duidelijk zijn gezegden uit het Arabisch te vertalen zodat de PO het ook ‘begrijpt’. Hierop wijst de PO VERZOEKER terecht en doet daarmee afbreuk aan de vertaalproblemen die VERZOEKER op deze wijze wil beklemtonen.

Ook op 12/25 van het gehoorverlag van 25.04.2016 dient VERZOEKER tevens de gebrekkige vertaling van de tolk aan te halen wanneer deze vertaalt dat VERZOEKER zou verklaren dat hij een ‘beetje liefde (heeft) bedreven’ daar waar hij de tolk verbetert en attent maakt op het feit dat hij enkel heeft verklaard dat hij ‘niet verliefd was op haar, we kusten enkel, aanrakingen ook, dat is om mijn vorige verklaring recht te zetten’ en voegt toe ‘ik bedoel dat ik enkel kuste en aanraakte, daarna trouwde ze’.

Hieruit blijkt dat de tolk die het Arabisch sprak op een wijze dat niet toelaat het dialect van het Arabisch zoals gesproken door VERZOEKER volledig te begrijpen en te vertalen wat op zijn beurt impliceert dat de tolk het relaas van VERZOEKER niet op een voldoende genuanceerde wijze weer kon geven te meer de ook moreel geladen en gevoelige problematiek van de seksualiteit van VERZOEKER als SOEDANEES.

Dit wordt des te meer beklemtoond door de opmerking van de op 25.04.2016 aanwezige raadsman (zie pagina 24/25 in fine) dat gedurende het gehele gehoor en vragen werden gesteld aan VERZOEKER die door hem niet goed begrepen werden en dat ook tengevolge van de vertalingen en de houding van de PO het ook niet goed begrepen werd wat VERZOEKER dienaangaande en betrekkelijk zijn biseksualiteit en homoseksuele ervaringen wilde overbrengen.

Het vertolkte relaas van VERZOEKER ten aanzien van verweester is dus per definitie gebrekkig aangezien VERZOEKER zich uitdrukte in de Arabische met een taalvariante (dialect) dewelke de tolk onvoldoende beheerst, zodat de tolk de werkelijke moedertaal van VERZOEKER en door hem gebruikt tijdens het gehoor, niet begrijpt.

VERZOEKER werd daarenboven en mede tengevolge hiervan onder constante druk gezet door de PO als afnemer van het gehoor wat een zeer nefaste invloed heeft gehad op de beoordeling door verweester het geen duidelijk blijft uit de bestreden beslissing.”

Verzoeker wijst erop dat in artikel 15 PR CGVS gesteld wordt dat bij de aanvang van het gehoor nagegaan moest worden of hij de tolk begreep.

“Deze verplichte controle is uiteraard meer dan een holle stijlformule en dient te waarborgen dat VERZOEKER effectief een gehoor zal hebben waarin hij zijn relaas zoals hij het heeft beleefd ten volle

kan doen en waarbij de PO als afnemer van het gehoor moet vermijden dat taalproblemen in het nadeel van VERZOEKER worden uitgelegd.

Tot tweemaal toe heeft VERZOEKER uitdrukkelijk gesteld (zie hierboven, en zoals beklemtoond door de aanwezige raadsman van VERZOEKER) dat er vertaalproblemen waren, hetgeen evenwel niet werd gehonoreerd door verweester).

Door onvoldoende begrip te hebben voor deze onvolkomendheden in de dynamiek van het gehoor en vooral door zich geen rekenschap te geven van de vertaalproblemen en de gebrekkige vertalingen en misverstanden dientengevolge in de bestreden beslissing tegen VERZOEKER uit te leggen, is de bestreden beslissing thans behept met een gebrek en niet afdoende gemotiveerd, rekening houdende met het voorgaande en gelet de draagwijdte van Vluchtelingenverdrag 1951 (Conventie van Geneve) en dient deze beslissing hervormd te worden, minstens vernietigd gelet de schending van art 1^e A (2) Conventie van Geneve 28 juli 1951 en schending van minstens art. 15 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 1 juli 2003 (BS 27 januari 2004) in het licht hiervan aangezien in het geval de bestreden beslissing is gebaseerd op elementen die tegen VERZOEKER worden weerhouden niettegenstaande ze een gevolg zijn van een gebrekkige vertaling van de tolk van de gezegden van VERZOEKER, aangezien VERZOEKER een absoluut recht heeft gehoord te worden in diens taal van keuze, minstens in een taal die hij voldoende beheerst en dewelke tevens voldoende door de tolk wordt beheerst, teneinde zijn asielrelaas op een voldragen wijze te kunnen verwoorden en dat dit relaas tevens door de PO wordt verstaan zonder dat de misverstanden in het nadeel van VERZOEKER worden uitgelegd.”

3.1.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en samen gelezen met artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Aangaande zijn biseksualiteit en relatie met een man, voert verzoeker aan:

“Zoals hierboven aangehaald heeft VERZOEKER tijdens diens gehoor op het CGVS op 25.04.2016 en dit in de Arabische taal door hem gebruikt in een dialect hetgeen door de aanwezige tolk niet goed en onvoldoende werd verstaan (zie hierboven eerste middel) duidelijk gesteld dat zijn contacten met zijn homoseksuele partner te SOEDAN, de genaamde ‘Watheq’ vooral een expliciet seksueel karakter had en dat hij al vanaf jonge leeftijd wist én voelde dat hij zich (seksueel) tot mannen aangetrokken voelde en dit vooral door diens aantrekking tot hun typisch mannelijke kenmerken (grote dijen).

In de bestreden beslissing wordt aan de homoseksualiteit van VERZOEKER getwijfeld omdat hij al zijn ervaringen rond zijn geaardheid uitdrukt en toelicht door deze in een expliciet seksuele sfeer te duiden. Tevens wordt VERZOEKER niet geloofwaardig geacht omdat hij uitdrukkelijk stelt dat hij zijn eigen biseksualiteit ‘aanvaardt’ en er blijkbaar geen problemen mee heeft dat hij als SOEDANEES biseksueel geaard is.

Dit niettegenstaande in de bestreden beslissing zelf duidelijk wordt aangegeven dat hij het er initieel wel moeilijk mee had te beseffen seksueel anders geaard te zijn gelet de onmogelijkheid dit openlijk te uiten te SOEDAN maar dat hij gauw besepte zo te zijn en daar op zich niets aan kon doen, hetgeen minstens dient aanvaard als een elementair mensenrecht van VERZOEKER zijn eigen seksuele geaardheid te aanvaarden als een constituerend bestanddeel van zijn persoonlijkheid.

Tevens wordt VERZOEKER verweten dat hij ‘niets anders kan aanhalen dan seks’ wanneer hem wordt gevraagd zijn ‘mooie momenten’ met Waqtheq of gemeenschappelijke interesses of gespreksonderwerpen aan te halen.

Uit het gehoorverslag blijkt echter dat er gedurende meerdere pagina’s van het gehoor wordt uitgewijd over de geaardheid van VERZOEKER en dat hij inderdaad het vooral heeft over het fysiek en seksueel aangetrokken zijn tot mannen en tot Watheq in het bijzonder. VERZOEKER verduidelijkt tevens dat de realtie met Watheq ‘geheim’ was en moest blijven zodat het evident is en mistens geloofwaardig dat de contacten die hij met Watheq had in alle beslotenheid herleid werden tot de essentie van hun relatie met name de seksuele daad.

Ook het feit dat verweester in de bestreden beslissing VERZOEKER verwijt dat hij enkel ‘seks’ aanhaalt als een voorbeeld van een mooi moment tussen hem en Watheq, is geheel ongerijmd en in strijd met het administratief dossier aangezien tijdens het gehoor (zie gehoorverslag pagina 21/25) aan VERZOEKER duidelijk gevraagd wordt ‘1’ voorbeeld te geven van een mooi moment tussen hem en Watheq en VERZOEKER eerlijksheidshalve en consequent het ‘slapen met hem’ aanhaalt.

Het feit dat VERZOEKER aldus zijn homoseksuele relatie volledig in het kader van een seksuele relatie plaatst, doet geen afbreuk aan zijn geloofwaardigheid zoals verweerster ten onrechte besluit.”

Betreffende zijn relatie met een gehuwde vrouw, doet verzoeker gelden:

“Tijdens het gehoor van VERZOEKER werd hem gevraagd zijn relatie met Nada de gehuwde vrouw met wie hij een relatie had en die in april 2011 bezwangerd werd voor VERZOEKER.

Gedurende meerdere bladzijden (zie gehoorverslag van pagina 12/25 tot en met 14/25) wordt door VERZOEKER zijn relatie toegelicht en werden moeilijke en voor hem krenkende vragen gesteld, o.a. waarom hij uiteindelijk niet met Nada trouwde. VERZOEKER lichtte toe dat zij werd gedwongen met een andere man te trouwen onverminderd zij het kind van VERZOEKER heeft gedragen.

Op een bepaald ogenblik werd dit VERZOEKER eventjes teveel en diende hij het gehoorlokaal te verlaten, emotioneel overwelmd (zie gehoorverslag pagina 13/25).

Met deze emotionaliteit in hoofde van VERZOEKER bij een voor hem zeer aangrijpend thema, wordt door verweerster helemaal geen rekening gehouden bij haar oordeel nu zij zich ertoe beperkt te stellen dat VERZOEKER vaag blijft aangaande diens verhouding met Nada en dat hij niet weet welk werk de echtgenoot van Nada die te SAUDI-ARABIE werkt aldaar doet.

Verweerster beperkt er zich dus in essentie toe de ongeloofwaardigheid dienaangaande af te leiden uit ondermeer antwoorden van VERZOEKER op vragen van verweerster die in essentie geheel niet ter zake doende zijn en waaromtrent VERZOEKER mocht hij willen moeiteloos een antwoord kan fingeren, dan dat zij wil rekening houden met de gegeven antwoorden en de emotionele moeilijkheden die VERZOEKER ondervindt bij het praten over het thema van de vrouw die zijn kind heeft gedragen, emotionaliteit waarmee verweerster dan weer helemaal geen rekening houdt in haar beoordeling, hetgeen opnieuw bevestigt dat verweerster onzorgvuldig is omgegaan met het relaas van VERZOEKER en diens tweede asielaanvraag niet voldoende ernstig neemt vanuit een bevooroordeeld zijn louter en alleen al omdat VERZOEKER pas tijdens de tweede asielprocedure voor het eerst deze asielmotieven aanhaalt. Dit onverminderd de tweede asielaanvraag in overweging werd genomen en dat VERZOEKER heeft verduidelijkt waarom hij tijdens de eerste asielprocedure bepaalde motieven niet kon naar voren brengen.”

Wat betreft zijn religie, stelt verzoeker:

“Voor verweerster is het ongeloofwaardig dat VERZOEKER bij zijn tweede asielaanvraag ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken niet expliciet als asielmotief heeft vermeld dat hij het Islamgeloof niet belijdt en geen geloof hecht aan de openbaring zoals dit zijn weerslag kent in de Koran onverminderd hij wel gelooft in het bestaan van een ‘god’ en hij dit aldus pas bij zijn tweede gehoor in het licht van de tweede asielprocedure naar voren brengt als motief.

Door deze formele benadering van dit motief doet verweerster op een onzorgvuldige en onredelijke wijze geheel afbreuk aan dit ernstig motief in hoofde van VERZOEKER.

In de bestreden beslissing doet verweerster dit motief als ongeloofwaardig en klopt ze weer op de nagel van het feit dat VERZOEKER dit niet naar voor bracht in de eerste procedure en op het feit dat hij ook ten aanzien van verweerster pas tijdens het gehoor zelf dit toelichte, onverminderd VERZOEKER dit motief direct aanhaalde voor verweerster op 25.04.2016 (zie pagina 2/25 van het gehoorverslag).

Vanaf pagina 6/25 tot en met 8/25 geeft VERZOEKER op een zeer duidelijke en conherente wijze weer waarom hij zichzelf als ‘vrijzinnig’ beschouwt onverminderd hij wel gelooft in een god. Hij zet op een zeer pertinente wijze uiteen waarom de Islam als religie verwerpt, de Koran niet belijdt en dat hij Mohamed niet als profeet erkent. VERZOEKER zet op een begrijpelijke wijze een kritische visie uiteen waarbij hij de religie en de profeet als ongeloofwaardig beschouwt en hi vermeldt dit duidelijk als zijnde een reden waarom hij niet terug kan naar SOEDAN en waarom hij alhier asiel vraagt. VERZOEKER beklemtoont dat zijn visie op de Islam, de Koran en de profeet Mohamed onvermijdelijk tot vervolging van zijn persoon zou leiden in SOEDAN.

Van de inhoud van dit motief gaat verweerster op een ongeoorloofde wijze totaal niet in, in de bestreden beslissing en zoekt zij zoals hoger gesteld vanuit een formalistische benadering een uitweg teneinde dit motief niet ernstig te moeten onderzoeken, hetgeen niet kan.”

Vervolgens wijst verzoeker op de neergelegde documenten en betoogt hij:

“VERZOEKER heeft bij zijn tweede asielaanvraag tevens twee documenten gevoegd die hij heeft ontvangen in september 2015 via koerierdienst DHL.

Dit betreffen twee brieven uitgaande van het ‘Volkscomité ALJAMALAB’ en hebben zoals door hem toegelicht (zie pagina 3/25 van het gehoorverslag) betrekking op zijn asielrelaas met name aangaande het feit dat hij gezocht wordt voor het feit dat hij de gehuwde vrouw Nada zwanger heeft gemaakt en dat Nada een familielid is van een lokale politicus (burgemeester) die het ‘Volkscomité ALJAMALAB’ heeft ingeschakeld voor de vervolging van VERZOEKER waarvan de door hem voorgelegde documenten het

bewijs leveren van zijn vervolging. Deze documenten werden te SOEDAN bezorgd aan de familie van VERZOEKER en werden hem opgestuurd door zijn neef.

Deze documenten ondersteunen het asielrelaas van VERZOEKER.

Verweerder behandelt deze documenten in de bestreden beslissing helemaal niet en legt ze terzijde stellende dat in SOEDAN documentfraude voorkomend en dat de documenten 'niet in staat de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van VERZOEKER te herstellen', zonder enig verder onderzoek ervan.

Volgens art. 57/6/2 Vr. W. 15.12.1980 dient verweerder documenten die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, te onderzoeken op hun waarde.

Een dergelijke formalistische benadering laat zich niet verstaan met de invulling van art. 57/6/2 Vr. W. 15.12.1980 en maakt er dan ook een schending van uit zeker gelezen in samenhang met art. artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 houdende de materiele motiveringsplicht en tevens een schending van van het zorgvuldgheids- en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in hoofde van verweerder.

Het tweede middel gelezen in onderlinge samenhang maakt dat de bestreden beslissing tevens dient te worden vernietigd wegens schending van art 1^e A (2) Conventie van Geneve 28 juli 1951 en schending van de formele motiveringsverplichting zoals vastgelegd in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 gelezen in samenhang met artikel 57/6/2 Vr.W. 15.12.1980, tevens houdende een schending van de materiële motiveringsplicht, en schending van het zorgvuldgheids- en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in hoofde van verweerder."

3.1.3. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker nog om aan hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

3.1.4. In uiterst ondergeschikte orde vraagt hij om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS.

3.1.5. Ter staving van zijn betoog, legt verzoeker een schrijven van een sociaal assistente neer (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3).

3.2.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

3.2.2. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Voormelde bepaling bepaalt de voorwaarden en procedure om een meervoudige asielaanvraag al dan niet in overweging te nemen. Verzoekers tweede asielaanvraag werd in overweging genomen. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet, dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren. Bijgevolg kan niet worden ingezien hoe artikel 57/6/2 door de bestreden beslissing zou kunnen zijn geschonden.

3.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en

voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.2.5. In zoverre verzoeker in onderhavige asielpcedure terugkomt op de aangevoerde asielmotieven en vertaalproblemen in zijn eerste asielaanvraag, kan vooreerst dienstig worden verwezen naar het in het administratief dossier opgenomen arrest nr. 151 375 van 28 augustus 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In dit arrest werd het tijdens de eerste asielaanvraag aangevoerde asielrelaas ongeloofwaardig geacht en werd geoordeeld dat de beweerde vertaalproblemen tijdens de eerste asielaanvraag niet konden worden aangenomen. Verzoeker ging tegen voormeld arrest niet in beroep. Bijgevolg geniet het kracht van gewijsde. Dat verzoeker blijkens de terecht aangehaald verklaringen in de bestreden beslissing desalniettemin bleef vasthouden aan voormeld relaas, en dit zonder enig concreet element bij te brengen dat op de reeds gedane beoordeling inzake dit relaas enig ander licht zou kunnen schijnen, doet afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen in het kader van zijn onderhavige, tweede asielpcedure.

Verzoeker betoogt in het onderhavige verzoekschrift dat zich tijdens het gehoor bij het CGVS dermate ernstige problemen zouden hebben voorgedaan in de communicatie en vertaling dat hij niet bij machte was om zijn relaas en verklaringen op een gedegen manier over te brengen. Hij verwijst in dit kader onder meer naar artikel 15 PR CGVS. Verzoeker kan in dit betoog echter geenszins worden gevolgd. Uit het gehoorverslag van het CGVS kunnen zulke (ernstige) problemen immers niet worden afgeleid. Bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS werd, in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, weldegelijk gevraagd of hij de tolk begreep en er werd hem verduidelijkt dat hij eventuele problemen (betreffende de tolk of andere) diende te melden. Verzoeker stelde uitdrukkelijk de tolk goed te verstaan. Er werd duidelijk gesteld dat hij het gewoon diende te zeggen indien hij een vraag niet begreep, zodat de "protection officer" (PO) de vraag zou kunnen herformuleren of deze op een andere manier zou kunnen stellen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.1-2). Verzoeker heeft dit ook duidelijk goed begrepen aangezien hij enkele keren aangaf de vraag niet te begrijpen en de PO de vragen dan ook herformuleerde (*ibid.*, p.9-10, 16). Op een bepaald moment tijdens het gehoor verbeterde verzoeker bovendien zelf de tolk in wat naar zijn mening een onvoldoende correcte vertaling was (*ibid.*, p. 12, 16). Hieruit blijkt dat hij voldoende begrip had van het Engels om de vertalingen van de tolk te begrijpen en dat hij er niet voor terugschrok om de tolk te corrigeren wanneer hij dit nodig achtte. Er kan dan ook van worden uitgegaan dat indien verzoeker van oordeel was dat de tolk bepaalde andere zaken verkeerd vertaalde, hij dit ook dan gemeld zou hebben. Het feit dat verzoeker zijn opmerkingen beperkt tot deze vermeld in het verzoekschrift, wijst er dan ook op dat er zich geen andere vertaalproblemen hebben voorgedaan. Bovendien blijkt uit het gehoor dat de PO er op diligente wijze over waakte dat er geen problemen slopen in de vertaling nu deze zelf polste of verzoeker de vragen begreep (*ibid.*, p. 17). Daarenboven gaf verzoeker aan het einde van het gehoor aan dat hij, hoewel het moeilijk was, de PO had begrepen (*ibid.*, p.24). Het gehoorverslag van het interview geeft bovendien precieze en gedetailleerde gegevens van het asielrelaas weer, hetgeen erop wijst dat de tolk weldegelijk ertoe in staat was de verklaringen van verzoeker te vertalen. Dat verzoekers advocaat aan het einde van het gehoor bij het CGVS (*ibid.*) en in het onderhavige verzoekschrift, zonder dit verder te concretiseren, suggereert dat zich dermate ernstige problemen voordeden in de vertaling en communicatie dat verzoeker niet in staat werd gesteld om gedegen verklaringen af te leggen is bijgevolg niet ernstig en betreft een bewering die geen steun vindt in het dossier.

Mede gelet op het voorgaande, vinden de door verzoeker geuite, nochtans ernstige aantijgingen jegens de PO geen steun in het administratief dossier. Dat de PO vooringenomen was, niet bereid was om verzoekers relaas ernstig te aanhoren, verzoeker constant onder druk zette en onwillig was om de aangehaalde feiten te willen begrijpen of duiden kan uit de door verzoeker aangehaalde passages uit het gehoorverslag namelijk hoegenaamd niet worden afgeleid. Integendeel duidt het feit dat de PO de gestelde vragen meermaals herformuleerde en herhaalde erop dat deze zijn rol op diligente wijze waarnam en om een verduidelijking van het antwoord van verzoeker vroeg indien hij dit nodig achtte

(*ibid.*, p.16). Dit blijkt tevens uit het gegeven dat de PO, zoals reeds hoger werd aangehaald, erover waakte dat verzoeker de gestelde vragen begreep. Voor het overige brengt verzoeker bovendien geen concrete gegevens aan waaruit afgeleid zou kunnen worden dat de PO bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Verzoeker haalde tijdens onderhavige, tweede asielaanvraag drie nieuwe redenen aan waarom hij vervolging zou dienen te vrezen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Het betreft zijn (i) biseksuele geaardheid en relatie met een man; (ii) relatie met een gehuwde vrouw; (iii) religie. Verzoeker vermeldde deze redenen niet in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Hij trachtte en tracht dit te verklaren doordat hij tijdens het gehoor bij het CGVS gedurende zijn eerste asielprocedure in het bijzijn vertoefde van een vrouwelijke PO en tolk. Dit kan echter hoegenaamd niet volstaan om te verklaren waarom hij dergelijke belangrijke elementen niet eerder vermeldde.

Vooreerst kon redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker, indien hij zich in het bijzijn van vrouwen werkelijk dermate zou hebben geschaamd dat hij geen verklaringen kon afleggen, van bij de aanvang van zijn eerste asielprocedure zou hebben aangegeven dat hij wenste te worden bijgestaan door een mannelijke PO en tolk. Aldus wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

*“U werd er toen op gewezen dat u tijdens uw eerste gehoor bij DVZ, in het kader van uw eerste asielaanvraag, gevraagd werd of u, voor uw gehoor op het CGVS, bij voorkeur in het bijzijn van een vrouwelijke of mannelijke medewerker en tolk gehoord wenste te worden waarop u daar gezegd had dat u geen voorkeur had (zie eerste asielaanvraag, verklaringen DVZ, vragenlijst DVZ vraag 7). Er werd u dan gevraagd waarom u toen niet gezegd hebt dat u een mannelijke medewerker en tolk wilde waarop u zei dat u niet denkt dat ze u die vraag gesteld hebben. U zei daarna dat u zich die vraag niet kon herinneren en wanneer u het verslag van uw eerste aanvraag getoond werd zegt u opnieuw dat u zich dat niet herinnert. Toen u gevraagd werd uit te leggen hoe het komt dat u daar aangaf geen voorkeur te hebben om daarna te zeggen dat u zich niet kon uitdrukken in het bijzijn van twee vrouwen zei u dat u **soms een antwoord geeft zonder te beseffen wat u zegt en dat u misschien aan iets anders dacht** (zie gehoorverslag CGVS p.9).*

Het is niet aannemelijk dat u uit Soedan gevlucht bent en internationale bescherming in België aanvraagt omdat u een relatie met een man en een buitenechtelijke relatie met een getrouwde vrouw had en dan bij het aanvragen van uw asielaanvraag bij DVZ niet zegt dat u liever een mannelijke medewerker en tolk wil, hoewel die vraag u uitdrukkelijk gesteld werd, om dan te wachten tot na een negatieve beslissing in beroep door de RvV om dan te zeggen dat u uw verhaal bij het CGVS niet kon vertellen omdat u zich niet kon uitdrukken in het bijzijn van twee vrouwen.

Uw uitleg voor dit gegeven, namelijk dat u soms een antwoord geeft zonder te beseffen wat u zegt en dat u misschien aan iets anders dacht is niet serieus en ondergraaft op ernstige wijze uw verklaringen over het hebben van een vrees voor vervolging in Soedan omwille van het hebben van een buitenechtelijke relatie met een vrouw en het hebben van een relatie met een man.

Van een kandidaat-vluchteling die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit vanaf het begin. Dat u dit niet zou kunnen doen hebben omdat u zich in het bijzijn van twee vrouwen bevond terwijl u op voorhand aangaf geen voorkeur te hebben tussen vrouwelijke en mannelijke medewerkers is niet geloofwaardig.”

Verzoeker laat de voormelde motieven overigens volledig ongemoeid.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker en de advocaat die hem aldaar bijstond voorafgaand of tijdens het gehoor bij het CGVS tijdens de eerste asielaanvraag niet het minste bezwaar formuleerden tegen het plaatsvinden van het gehoor. Evenmin vroeg één van hen of het mogelijk was om alsnog te worden gehoord in het bijzijn van een mannelijke PO en tolk. Daarenboven werd er uitdrukkelijk gewezen op de rol van de tolk en het verloop van het gehoor.

Daarbij werd duidelijk aangegeven dat de tolk de gezegden letterlijk zou vertalen en geen invloed zou hebben op de bestreden beslissing. Eveneens werd duidelijk gesteld dat zowel de tolk als de PO volledig neutraal waren. Tevens werd verduidelijkt dat alles wat verzoeker tijdens het gehoor bij het CGVS zou verklaren volkomen confidencieel was en dat de dingen die hij aldaar zou vertellen niet

verder zouden gaan dan de asielinstanties (administratief dossier, gehoorverslag CGVS eerste aanvraag, p.1-2). Ook aan het einde van het gehoor formuleerden verzoeker en diens advocaat geen bijkomende opmerkingen in de zin dat verzoeker niet vrijuit had kunnen spreken. Evenmin verzocht één van hen om verzoeker opnieuw te horen in de aanwezigheid van een mannelijke PO en tolk (*ibid.*, p.25-26).

Hoewel hij daartoe de kans had, liet verzoeker omtrent het voorgaande ook na het gehoor bij het CGVS niets weten aan het CGVS.

Verzoeker kaartte het voormelde probleem zelfs niet aan in het kader van diens beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij schuift de verantwoordelijkheid hiervoor – onder meer verwijzende naar het schrijven bij het verzoekschrift – volledig af op de advocaat die hem indertijd bijstond. Deze verklaring is echter geenszins afdoende. Vooreerst is het niet overtuigend dat verzoekers advocaat, zo deze er al verantwoordelijk was voor verzoekers afwezigheid ter terechtzitting, noch in diens verzoekschrift, noch ter terechtzitting melding zou hebben gemaakt van het voormelde probleem indien verzoeker hem hiervan inlichtte. In deze wordt in de bestreden beslissing dan ook terecht gesteld: *“Hierover kan ook opgemerkt worden dat er bij het indienen van uw beroep tegen de negatieve beslissing van het CGVS meer dan een pagina aanvullingen en correcties op uw feitenrelaas toegevoegd werd aan het verzoekschrift (zie verzoekschrift in het administratief dossier). Dat er daar op geen enkel moment gewaag gemaakt wordt van het feit dat u niet uw hele verhaal kon doen in het bijzijn van twee vrouwen maar bijvoorbeeld wel wordt aangehaald dat uw verklaringen mogelijks onnauwkeurigheden zouden bevatten omdat er sprake was van een dubbele vertaling omdat de tolk Franstalig was ondergraaft verder uw verklaringen dat u zou laten weten hebben aan uw advocaat dat u zich tijdens uw gehoor niet vrij kon uitdrukken door de aanwezigheid van twee vrouwen.”*

Hoe dan ook is het verzoeker zelf die de verantwoordelijkheid draagt om zijn verdediging op een alerte en diligente wijze te organiseren. Eventuele fouten en tekortkomingen, begaan door een advocaat in het kader van een procedure, dienen voorts te worden toegerekend aan de partij waarvoor deze advocaat als procesvertegenwoordiger optreedt en maken geen geval van overmacht uit.

Van een asielzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties van bij de aanvang van zijn asielaanvraag zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Dat verzoeker de drie nieuw aangehaalde redenen voor zijn vrees voor vervolging niet aanhaalde in het kader van zijn eerste asielaanvraag en hiervoor geen dienstige verklaring aanreikt, vormt een ernstige negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van deze verklaarde redenen.

Omtrent verzoekers voorgehouden biseksuele geaardheid en relatie met een man, wordt in de bestreden beslissing voorts terecht vastgesteld dat verzoeker niet bij machte bleek om op coherente en doorleefde wijze aan te geven sedert wanneer hij besepte biseksueel te zijn. Integendeel legde hij hierover tegenstrijdige en uiterst vage verklaringen af. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Gevraagd op welke leeftijd u besepte dat u biseksueel was zei u dat u dit voor het eerst besepte toen u Watheq ontmoette, in 2005 op het concert. Gevraagd hoe u tot dat beseft kwam zei u dat Watheq voor u stond op het concert, jullie elkaar leerden kennen, hij u vroeg om met hem te slapen en u dat dan deed (zie gehoorverslag CGVS p.16).

Wanneer u dan wat later tijdens uw gehoor op het CGVS gevraagd wordt wanneer u voor het eerst besepte dat u zich aangetrokken voelde tot een andere man zegt u dan dat u het zich niet meer herinnert maar dat u jong was, 13, 14 of 15 jaar (zie gehoorverslag CGVS p.18). Hoewel u dus eerst verklaarde pas te beseffen dat u biseksueel was toen u Watheq ontmoette in 2005 zegt u nu dat u zich op jonge leeftijd al aangetrokken voelde tot andere mannen, dit zijn dus duidelijk tegenstrijdige verklaringen.

Gevraagd tot wie u zich dan aangetrokken voelde toen u jong was blijft u erg vaag in uw antwoord en zegt u dat u zich aangetrokken voelde tot elke man met grote dijen want dat zou u aantrekken om seks te hebben. U kon ook niets vertellen over het eerste moment waarop u besepte dat u aangetrokken werd tot mannen want u herinnert het zich niet meer. Wanneer er u dan gevraagd werd of u zich, voor u Watheq leerde kennen, tot iemand in het bijzonder aangetrokken voelde blijft u opnieuw erg vaag en zegt u dat u “ die dingen wilde doen met gelijk welke man maar Watheq kwam op het juiste moment”

(zie gehoorverslag CGVS p.18). U verklaarde dan opnieuw dat u, voor u Watheq leerde kennen, zich nooit aangetrokken voelde tot iemand in het bijzonder maar altijd werd aangetrokken tot mannen met grote dijen.”

Verzoeker onderneemt niet de minste poging om de voormelde motieven te ontcrachten. Derhalve blijven deze onverminderd gehandhaafd.

Aangaande de beweerde ontdekking en beleving van zijn ontluikende geaardheid, wordt in de bestreden beslissing verder terecht gesteld:

“Gevraagd of u eraan getwijfeld hebt of u biseksueel bent zei u dat u nooit twijfelde en u verklaarde ook dat het voor u niet moeilijk was om uw eigen biseksualiteit te aanvaarden (zie gehoorverslag CGVS p.18). Ook toen er u gevraagd werd of u er blij mee was, toen u op jonge leeftijd beseftte dat u biseksueel was zei u enkel ja. Toen er u gevraagd werd of, gegeven de Soedanese context waarin homoseksualiteit niet aanvaard wordt, het dan niet moeilijk was om te aanvaarden dat u biseksueel was, was uw antwoord opnieuw erg kort: “moeilijk maar wat kon ik doen? Ik vond mezelf in die situatie”. U verklaarde ook dat u uw eigen biseksuele gevoelens nooit probeerde te negeren want u dacht er niet aan, u vond uzelf gewoon zo (zie gehoorverslag CGVS p.19).

Dat u, gegeven de Soedanese context, nooit zou getwijfeld hebben aan uw gevoelens, dat u verklaarde blij te zijn toen u ontdekte biseksueel te zijn en dat u over het ontdekken en ervaren van uw biseksuele gevoelens enkel kunt zeggen, nadat de PO u tijdens uw gehoor uitdrukkelijk vroeg of het dan niet moeilijk was om dat te aanvaarden gegeven de Soedanese context, dat het moeilijk was maar dat u niets kon doen omdat u zichzelf in die situatie vond is niet aannemelijk.

Zoals hierboven al aangehaald mag het CGVS wel van een asielzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel of biseksueel verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn belevingen zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Dat u, gegeven de situatie in de Soedanese maatschappij waar de sharia wordt toegepast en homoseksualiteit taboe is, enkel vage en erg korte antwoorden geeft wanneer er u gevraagd wordt naar het moment waarop u beseftte dat u biseksueel was en uw beleving hiervan, ondergraaft verder uw verklaringen over uw biseksuele geaardheid.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Hij beperkt zich immers tot een verwijzing naar de inhoud van de bestreden beslissing. Hoe hij hiermee afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde vaststellingen, kan niet worden ingezien.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voorts volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

“U verklaarde dat u Watheq leerde kennen op een concert op uw dorp en dat jullie er ongeveer 4 uur, 4 uur en een half in gesprek waren toen hij u vroeg om mee naar zijn huis te gaan (zie gehoorverslag CGVS p.17). U zei dat u hem dan vroeg waarom hij wilde dat u met hem mee naar huis ging en dat Watheq dan gezegd zou hebben “om met me te slapen”. Gevraagd wat u dan dacht toen Watheq u dat voorstelde zei u: “ik zei ok”. Dezelfde vraag werd u dan opnieuw gesteld en verduidelijkt waarna u zei dat u toen dacht “dat die kerel seks wilde hebben met mij, ik dacht dat het goed was, ik zal ervan genieten” (zie gehoorverslag CGVS p.17). Er werd u dan gezegd door de PO dat u toch iets moest denken wanneer een man die u niet kent in Soedan, waar er zware straffen staan op homoseksualiteit, u vraagt om seks met hem te hebben. U antwoordde toen dat , u wist dat u gedood ging worden als ze het te weten kwamen maar dat u dacht gewoon om met hem mee te gaan als een vriend.

Dat u in de Soedanese context, waar de sharia wetgeving wordt toegepast en homoseksualiteit een absoluut taboe is, enkel zou gedacht hebben “ok, ik ga ervan genieten’ wanneer een man die u pas enkele uren kende u vraagt of u met hem mee wil gaan naar huis om er seks te hebben is volstrekt ongeloofwaardig.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel niet aanvecht, onverminderd overeind.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden gemotiveerd:

“U verklaarde over Watheq, uw enige mannelijke partner, ook dat u niet weet wat zijn geboortedatum is en over zijn leeftijd kon u enkel zeggen dat hij een beetje ouders is dan u want in Soedan zou men niet naar de leeftijd vragen. U verklaarde ook niet te weten of Watheq een rijbewijs of een paspoort had (zie gehoorverslag CGVS p.20).

U verklaarde verder dat u aan Watheq nooit gevraagd zou hebben hoe hij zelf het ontdekken van zijn biseksualiteit ervaren had, u vroeg hem ook nooit of het voor hem moeilijk was om biseksueel te zijn en u verklaarde niet te weten of hij al relaties met andere mannen had voorafgaand aan jullie relatie.

Er werd u ook gevraagd of u iets kon vertellen over bijzondere gebeurtenissen die tijdens jullie relatie plaatsvonden, herinneringen die u gelukkig of verdrietig maakten waarop u zei dat er veel mooie momenten waren en dat u erover kon spreken tot morgen. Gevraagd naar een concreet voorbeeld van die mooie momenten zei u dat “slapen met hem” daar een voorbeeld van was (zie gehoorverslag CGVS

p.21). *Gevraagd naar wat jullie gemeenschappelijke activiteiten wanneer jullie samen waren zei u dat jullie met elkaar sliepen en seks hadden met elkaar, gevraagd naar andere dingen die jullie deden kon u niets meer aanhalen dan dat jullie ook samen over straat liepen. Gevraagd naar gemeenschappelijke interesses was uw antwoord "seks" en gevraagd naar de gespreksonderwerpen die jullie hadden zei u dat jullie over seks spraken als jullie alleen waren (zie gehoorverslag CGVS p.22).*

Als voorbeeld van mooie momenten in uw relatie met Watheq, jullie gemeenschappelijke interesses en gespreksonderwerpen kunt u dus blijkbaar niets anders aanhalen dan seks. Er moet dan ook vastgesteld worden dat uw verklaringen over de persoon Watheq en jullie relatie allerminst doorleefd overkomen."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Dat hun relatie geheim was, kan niet verklaren waarom hij niet kon antwoorden op basisvragen omtrent Watheq. Evenmin verklaart dit waarom hij, benevens seks, geen concrete voorbeelden kon geven van mooie momenten in hun relatie, gemeenschappelijke activiteiten en interesses en gespreksonderwerpen. Dat hiernaar niet of onvoldoende zou zijn gevraagd, mist blijkens het voorgaande voorts kennelijk feitelijke grondslag. Er werd meermaals gevraagd om een omschrijving te geven van hun relatie en verzoeker herleidde zijn antwoord steeds tot het fysieke aspect van hun relatie. Nochtans gaf hij zelf aan dat er zoveel mooie momenten waren dat hij hierover tot morgen kon spreken, dat hij liefde voelde voor en hield van Watheq en dat zij zoveel dingen deden dat het onmogelijk was om zich alle mooie momenten te herinneren (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.21-22). Gelet op deze verklaringen is het niet aannemelijk dat zij nooit iets anders deden dan seks hebben en over straat lopen, noch dat zij enkel seks als gemeenschappelijke interesse en gespreksonderwerp hadden.

Verzoeker laat daarenboven de vaststelling onverlet dat hij tijdens het gehoor bij het CGVS niet bleek te weten of de wet in België homoseksualiteit of biseksualiteit toelaat en welke rechten homoseksuelen en biseksuelen in België hebben. Dat hij dit na twee jaar in België te hebben verbleven niet wist en zelfs niet had getracht zich hieromtrent te bevragen, is volledig ongeloofwaardig indien hij zijn land van herkomst werkelijk vervolging zou vrezen omwille van zijn geaardheid en hij ingevolge hiervan bescherming zou willen verkrijgen van de Belgische autoriteiten.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende biseksuele geaardheid en relatie met Watheq.

Derhalve kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde relatie met een gehuwde vrouw. Verzoeker beweerde immers dat hij deze vrouw leerde kennen doorheen zijn hoger ongeloofwaardig bevonden relatie met Watheq (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.11).

De geloofwaardigheid van verzoekers beweerde relatie met de gehuwde vrouw wordt nog verder ondermijnd doordat hij niet bij machte bleek om op een duidelijke, gedetailleerde en coherente wijze aan te geven wanneer hij met deze vrouw een relatie zou zijn begonnen. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Over uw verklaarde relatie met de getrouwde vrouw Nada kan ook opgemerkt worden dat u bijzonder vage en verwarrende verklaringen aflegde over het begin van deze relatie, u verklaarde eerst dat jullie relatie begon vanaf de eerste dag dat u haar zag en wanneer dezelfde vraag u opnieuw gesteld wordt zegt u dan dat liefde niet begint op een bepaalde tijd (zie gehoorverslag CGVS p.12). Wanneer u dan gezegd wordt dat de vraag niet over liefde gaat maar dat er u gevraagd werd wanneer uw relatie met haar begon, antwoordt u zelf met een vraag en vraagt u of de PO het over bellen en brieven heeft. Wanneer u dan gevraagd wordt wanneer u haar voor het eerst kuste, zegt u dan "nadat onze relatie begon" en gevraagd wanneer dat dan was zegt u dan "na een tijdje, ik herinner me het niet precies, het begon met brieven en naar elkaar te bellen" en u zei ook dat u zich niet kon herinneren hoeveel tijd er tussen jullie eerste ontmoeting en jullie eerste kus zat."

Dat het verzoeker even te veel zou zijn geworden en dat hij dermate emotioneel was dat hij het gehoor niet kon verderzetten, kan uit het gehoorverslag van het CGVS niet worden afgeleid. Dit kan niet blijken uit het gegeven dat verzoeker zonder iets te zeggen het gehoor verliet (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.13). Dit geldt des te meer nu hem vervolgens werd benadrukt dat hij een pauze kon vragen indien hij dit wilde doch hij dit niet deed.

Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat voormeld incident zich voordeed enige tijd nadat hij zijn voormelde verklaringen aflegde. Dat het hem nadien even te veel zou zijn geworden, kan aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk doen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde relatie met een gehuwde vrouw.

Dat verzoeker dermate ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent zijn vermeende geaardheid en relaties, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees ingevolge zijn religie.

De geloofwaardigheid van deze vrees wordt nog verder ondergraven door de terechte motivering in de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Bij het indienen van uw tweede asielaanvraag bij DVZ verklaarde u dat u vrijzinnig bent (zie verklaring meervoudige aanvraag, persoonsgegevens in het administratief dossier) en verklaarde u 3-4 keer per jaar telefonisch contact te hebben met uw moeder maar u zei dat u geen goede band hebt met uw familie vanwege het geloof. Uw ouders zijn gelovig en u niet, daarom hebt u geen goede relatie met hen (zie verklaring meervoudige aanvraag, vraag 20). U had nochtans in het kader van uw eerste asielaanvraag zowel bij DVZ als bij het CGVS verklaard dat u moslim bent (zie eerste asielaanvraag, verklaringen DVZ en eerste gehoorverslag CGVS p.5). Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde u dat u geen contact had met uw familie omdat “de nummers die u had allemaal werden afgesloten en u er niet slaagde hen te bereiken” (zie gehoorverslag CGVS eerste asielaanvraag, p.8). Het is opmerkelijk te noemen dat u dan, in het kader van uw tweede asielaanvraag, bij DVZ verklaart dat u 3-4 keer per jaar telefonisch contact hebt met uw moeder maar dat u maar weinig contact met haar hebt omwille van het feit dat u niet gelovig zou zijn.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve worden deze door de Raad overgenomen.

Verzoeker trachtte het niet-vermelden van zijn religie en hieruit voortvloeiende vrees tijdens zijn eerste asielaanvraag benevens aan zijn schaamte ten opzichte van twee vrouwen bovendien te wijten aan het feit hij bang was om dit tegen een Arabisch sprekende persoon te vertellen. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing echter met recht gemotiveerd:

“Dat u tegen een persoon die Arabisch spreekt niet zou kunnen zeggen dat u niet langer moslim bent omdat u veronderstelt dat die Arabisch sprekende persoon wel eens moslim zou kunnen zijn kan niet overtuigen. U werd erin het begin van uw gehoor in het kader van uw eerste asielaanvraag op het CGVS ook op gewezen dat de tolk geen invloed heeft op de beslissing, dat de tolk neutraal is en dat de verklaringen die u daar aflegde volledig confidentieel zijn (zie eerste gehoorverslag CGVS p.2). Dat u dan toch niet tegen een Arabisch sprekende persoon zou kunnen zeggen dat u niet langer moslim bent omdat u vermoedt dat die persoon ook moslim zou kunnen zijn kan niet overtuigen als uitleg.

Zoals hierboven al aangehaald mag van een persoon die internationale bescherming aanvraagt in België verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest. Dat u deze elementen niet zou kunnen aanbrengen hebben omdat u van de Arabisch sprekende tolk vermoedde dat zij wel eens moslim zou kunnen zijn hoewel u er toen ook uitdrukkelijk op gewezen werd dat de tolk geen invloed heeft op de beslissing, dat de tolk neutraal is en dat de verklaringen die u daar aflegde volledig confidentieel zijn is niet geloofwaardig.

Er werd u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS ook gevraagd wat het verschil dan was met uw eerste gehoor aangezien er ook tijdens uw tweede gehoor op het CGVS een Arabisch sprekende tolk aanwezig was, net zoals dat het geval was bij DVZ toen u daar uw tweede asielaanvraag indiende. U zei dan dat u nu al langer in België bent en u “te weten kwam dat als je geen moslim bent, je dat ook mag zeggen”. Niemand had dat letterlijk tegen u gezegd maar “u realiseerde het zich doorheen hoe ze u behandelden en de gesprekken die u had”. (zie gehoorverslag CGVS p.5).”

Verzoeker laat de voormelde motieven volledig ongemoeid. Bijgevolg blijven deze onverminderd overeind.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende vrees voor vervolging.

De benevens het reeds hoger besproken schrijven neergelegde documenten (administratief dossier, map ‘documenten’) zijn niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het voornamelijk handgeschreven stukken betreffen waarvan de herkomst niet kan worden nagegaan en die in wezen door eenieder, om het even waar en om het even wanneer kunnen zijn opgesteld. Verder blijkt uit de informatie in het administratief dossier (map ‘landeninformatie’) dat corruptie in verzoekers land van herkomst wijdverbreid is, dat aldaar op grote schaal wordt gefraudeerd met allerhande documenten en dat documenten er eenvoudigweg illegaal en

tegen betaling kunnen worden verkregen. Dit relativeert de bewijswaarde van de neergelegde stukken op danige wijze. Verder kan aan zulke documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde worden gehecht, met name het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een geloofwaardig en plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen zij echter niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig bevonden relaas te herstellen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.2.6. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan zijn asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.2.7. Gelet op het voorgaande, is er geen reden voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS